

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΝΔΡΙΑΝΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀριθ. 39.)

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σῖθουσαν, ἦν τοσοῦτον ὠχρὸς καὶ τασοῦτον ἰσχνός, ὥστε ὁ Χριστόφορος καὶ ὁ Ἰωάννης εἴτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐτελείωνον παιγνίδιον ζατρικίου ἠγέρθησαν ὅλως περίτρομοι διὰ τὸν ἀφανισμόν τῆς ὀψιῶς του· ἡ Ἰωάννα ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὸν νοῦν των.

— Τί τρέχει; τί συνέβη εἰς τὴν Ἀνδριάναν;

— Τοιαύτη ἦν ἡ πρώτη φωνὴ ἀμφοτέρων. Ὁ Ἰωσήφ εἶχε ῥιφθῇ ἐπὶ σκίμποδος, καὶ ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του κεκρυμμένην μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

— Ὅμιλοι λοιπόν, δυστυχῇ! ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος, τινάτσων ἐκεῖνον ἐκ τοῦ βραχίονος.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

— Τί ἀκολουθεῖ; ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης ἐναγώνιος.

— Τί συμβαίνει, ἀδελφοί μου! εἶπε τέλος πάντων ὁ Ἰωσήφ μετὰ τρεμούσης φωνῆς, ἐρωτᾶτε τί ἀκολουθεῖ! πῶς, θεέ μου! καὶ δὲν τὸ γνωρίζετε;

— Ζῶν! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης ποδοκτυπῶν, ἂν τὸ ἐγνωρίζομεν, δὲν θὰ τὸ ἐρωτούσαμεν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ βιάζων ἑαυτὸν, ἡ Ἰωάννα, ἡ ἀνιψιά μας, τὸ φίλτατον τέκνον μας, ἡ χαρὰ τῆς ἐστίας ταύτης, τὸ καύχημα τοῦ Κοστ Δόρ, ὁ ἥρωας μας, ἡ ζωὴ μας τέλος πάντων...

— Ἀπέθανεν! ἀνέκραξαν διὰ μιᾶς οἱ δύο ἀδελφοί.

— Εἶναι ἀποθαμμένη διὰ ἡμᾶς, ἂν δὲν προσέξωμεν, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ μετ' ἀπελπισίας.

— Ὅμιλοι λοιπόν, ταλαίπωρε, ὁμίλοι λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος μετὰ θυμοῦ ἰκευτικοῦ.

Καλὸν! λοιπόν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ, ὁ ξένος ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθημεν ὑπὸ τὴν στέγην μας, ἐκεῖνος ὁ ἀξιωματικός, ἐκεῖνος ὁ Ἀγγλος, ὁ Γεώργιος... ἀδελφός

Φυλλ. 40

μου, επικατάρατος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν διέβη τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας μας!

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Χριστόφορος ἦσαν ἐπὶ ἀνθρώπων πεπυρωμένων.

— Λοιπὸν! ἀνέκραξαν ἐκεῖνοι, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Γεώργιος...

— Ἐρῶνται!

Ἀερόλιθος διασχίζων τὴν στέγην τοῦ Κοστ-Δὸρ καὶ πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν τῶν δύο ἀδελφῶν θὰ τὸν ἐπληττε δι' ὀλιγωτέρου θάμβους, δι' ὀλιγωτέρου τρόμου ἔμειναν καταβεβλημένοι, ἀναυδοί, ὡς καρυνόβλητοι.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπε τέλος ὁ Χριστόφορος ἡ Ἀνδριάννα Λεγὸφ δὲν δύναται νὰ ἀγαπᾷ Ἀγγλον.

— Ἡ Ἰωάννα δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὸ ὅπερ ὀρεῖται εἰς τὸ ὄνομά της, εἰς τὸν τόπον της, εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς της, εἰς τὴν κόνιν τοῦ Ναπολέοντος.

— Ἡ Ἰωάννα εἶναι δεκαεὶ ἐτῶν ἔρᾳ καὶ λησμονεῖ τὰ πάντα, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ.

Καὶ διηγήθη ὅσα εἶχεν ἰδῆ, ὅσα εἶχε παρατηρήσῃ ἀφ' οὗτου ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κοστ-Δὸρ· οὐ μόνον ἀπέδειξεν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δύο νέοι ἠρῶντο, ἀλλὰ παρέστησε σαφῶς ὅτι δὲν ἐδύναντο νὰ μὴν ἐρῶνται, καὶ ὅτι τὸ μόνον παράδοξον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἦν ἡ τύφλωσις καὶ τὸ ἀνύποπτον τῶν δύο θείων. Οὐδὲν, ἐν τοσοῦτῳ, τῶν ὧσων ἐδυνήθη νὰ εἶπῃ ἦν λίαν τρομακτικόν, ἀλλὰ κινούμενος ὑπὸ τοῦ κεντῶντος αὐτὸν ζηλοτύπου αἰσθήματος, μετεχειρίσθη ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν διήγησιν ταύτην τόσῃ συγκίνησιν καὶ τόσῃ θερμότητι, ὥστε οἱ δύο ἄλλοι ὤφειλον φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ ὑποθέσωσι τὴν συμφορὰν ἐπὶ μείζονα παρ' ὅσον καὶ ὁ ἴδιος Ἰωσήφ τὴν ἐστοχάζετο.

— Κστάρᾳ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης, ἀφ' οὗ ἔδλεπες τὰ πάντα, πῶς δὲν ὠμίλεις πρότερον;

— Περιέμενον, ἀμφίβαλλον ἐπὶ, ἀπεκρίθη ταπεινῶς ὁ Ἰωσήφ· ἤλπιζον τὴν προτεχὴ ἀναχώρησιν τοῦ ξένου μας. ἐφοβούμην νὰ ταραξῶ ἀνωφελῶς τὴν ἡσυχίαν καὶ ὁμῶν καὶ τῆς Ἰωάννης.

Ὁ ναύτης καὶ ὁ στρατιώτης περιεπάτουν διὰ μακρῶν βημάτων εἰς τὸ δωμάτιον ὡς λύγκες ἐν τῇ γαλεάγρα των· διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλῶς τὴν μανίαν καὶ τὴν ἀδημονίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ἥδη ὅποιον μωρὸν ἔρωτα εἶχον διὰ τὴν ἀνεψιάν των. ἅς φαντασθῶμεν δύο ἄγρια θηρία ἐφ' ὧν ἀφῆρέθησαν τὰ νεογὰ των.

— Ἀγῶμεν, ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ Χριστόφορος, ἀρπάξας ζευγὸς πιστολίων κρεμασμένων εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἐστίας ἐντὸς θήκης ἐκ πρασίνης σαγῆς, ἃς ἐκδικήσωμεν διὰ μιᾶς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς καὶ τὴν τιμὴν τῆς παιδός!... Ἄν ἐγὼ θανατωθῶ, Ἰωάννη, θὰ μὲ ἀναπληρώσῃς. Ἄν δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης πέσῃ, ἀπαξ ἐπὶ ζωῆς σου θὰ φανῇς σὺ ἀνδρεῖας; ἠρώτησεν ἐντόνως τὸν Ἰωσήφ.

— Ἄν δὲν ἔχῃς τὴν γενναιότητα νὰ τὸν προσκαλέσῃς εἰς μονομαχίαν, ὡμοσαν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ ὅτι θὰ τὸν κατάσχῃς δι' ἐπιβουλῆς ὡς ἐκεῖνος μᾶς κατέσχε, καὶ θὰ τὸν δολοφονήσῃς.

— Φόνευσέ τον ὡς κύνα εἶπεν ὁ Χριστόφορος.

— Εἶναι Ἀγγλος, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης. Οἱ ἄνθρωποι θὰ σὲ εὐλογήσουν, καὶ ὁ θεὸς θὰ σὲ συχωρήσῃ.

Ἦσαν εἰλικρινεῖς ἐκεῖνοι εἰς τὸ μῖσός των καὶ ἐξεφράζοντο μετὰ μείζονος ἀπαθείας καὶ πεποιθήσεως παρ' ὅσον θὰ ἐδυνάμεθα νὰ πιστεύωμεν. Ὁ εἰς τὰς καρδίας των ἐμφωλεύων ἔρωτας ἐδύνατο νὰ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ἢ κύνας θωπευτικούς ἢ τίγρεις μανιώδεις.

— Ἴδού τὸ ὅπερ ἐφοβούμην, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ μετὰ φρίκης· Ἴδού διατὶ ἐδίσταζον, ἐπὶ καὶ σήμερον, νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ἀδελφοί μου, τὸ κακὸν δὲν εἶναι τόσον μέγα ὅσον τὸ φαντάζεσθε, καὶ θὰ τὸ ἐπιτείνωμεν φερόμενοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Χάρις τῷ θεῷ ἡ τιμὴ τῆς Ἰωάννης δὲν εἶναι προσβεβλημένη· ἐδῶ πρόκειται μόνον περὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς ἀνεψιάς. Συκοφαντεῖτε τὸ τέκνον μας καὶ τὸν ξένον μας. Ἐκεῖνοι ὑπέκυψαν μόνον, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύωσιν, εἰς τὸ θέλητρον τῆς νεότητος ἥτις τοὺς ἔσυρε πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Ἰωάννα εἶναι ἐπίσης καθαρὰ ὅσον καὶ ὠραία. Ὁ Γεώργιος...

— Εἶναι οὐτιδανὸς! ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος. Τὸν θεωρῶ ὡς ἄτιμον καὶ ἀναδέχομαι νὰ τῷ τὸ εἶπῳ κατὰ πρόσωπον!

Εἰς ταύτους τοὺς λόγους ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Γεώργιος εἰσῆλθε, σοβαρώτερος παρὰ κατὰ τὸ σῶνηθες. Ἐφαίνετο τόσον ψυχρὸς, τόσον ἡσυχὸς καὶ τόσο ἀξιοπρεπής, ὥστε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔμειναν μίαν στιγμὴν ἄφωνοι ὑπὸ τὸ βλέμμα του. Τέλος ὁ Χριστόφορος ἐβίβαν ἐπὶ τραπέζης τὰ ὅπερ ἐκράτει πιστόλια, καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ξένον.

— Ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ὅτι σὲ θεωρῶ ὡς ἄτιμον! εἶπε, θέτων μίαν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐκείνου.

Ἀφ' οὗ ἀπέσεισε δι' εὐγενοῦς τρόπου τὴν βαρεῖαν χεῖρα ἃν ὁ χριστόφορος εἶχε στηρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος μετὰ τῆς συνήθους ψυχρότητός του, ἀμφιβάλλῳ ἃν ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ λέγειν ἀποτείνεται πρὸς ἐμέ.

— Πρὸς σὲ τὸν ἴδιον, κύρ Γεώργιε, πρὸς σὲ μόνον. Ἀκουσον, κύριε, ἐπανελάβην εὐθὺς ὁ Χριστόφορος, χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν ν' ἀποκριθῇ. Ὅταν ἔσωσα τὴν ζωὴν σου, κινδυνεύσας τὴν ἰδικήν μου, ἐπλήρωσα τὸ χρέος μου. Δὲν τὸ καυχῶμαι. Ἀμα ἐξεπληρώθη τὸ χρέος ἐκεῖνο, ἐξώφληται πρὸς σὲ, καὶ οὐδὲν σοὶ ὤφειλον πλέον. Οὐδὲν μὲ ὑπεγρέγωνε τῷ ὄντι νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν οἰκίαν ταύτην. Ἐν κινδύνῳ θανάτου ἤσουν ἄνθρωπος δι' ἐμέ, ζῶν καὶ πεπεισμένος δὲν ἤσουν πλέον εἰμὴ μόνον Ἀγγλος. Τὸ ἔθνος μας εἰς πάντα καιρὸν ἀπεστράφη τὸ ἐδικόν σας Ἡμεῖς οἱ Λεγὸφ σᾶς μισοῦμεν ὡς ἔθνος, ὡς κυβέρνησιν, ὡς ἄτομα· τὸ ὄνομα Ἀγγλος ἡχεῖ κακῶς εἰς τὰ ὦτα μας. Ἀγγλος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν μας Ἰερώνυμον, καὶ ὁμῶς οἱ κτείραντες τὴν δυστυχίαν σου, σὲ ἐδέχθημεν ὡς ἀδελφόν, ἐλάβες μέρος εἰς τὴν τραπέζαν μας, ἐκοιμήθης ὑπὸ τὴν στέγην μας· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔγινας ξένος

μας. Εἶπε, παρέδωκεν ποτὲ τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας ; Ἀπήντησας ποτὲ ἐνταῦθα ἄλλας καρδίας καὶ ἄλλα πρόσωπα εἰμὴ καρδίας φιλικὰς καὶ πρόσωπα εὐνοϊκά ;

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, εἶπεν ὁ Γεώργιος, τὴν
γενναίαν φιλοξενίαν μας.

— Πίστευτον ὅτι καὶ ἡ εἰδική μας μνῆμη θὰ ᾔ-
ναι ἐπίσης πιστὴ, κύριε, ὡς καὶ ἡ εἰδική σου, καὶ ὅτι
θὰ ἐνθυμώμεθα πάντοτε κατὰ τινὰ τρόπον ἀνεγνώ-
ρισας ἐκείνην τὴν φιλοξενίαν, ἣτις ἂν ὅχι ἄλλο, ᾗν
σύλλάχιστον καθαρὰ, ἐγκάρδιος, εἰλικρινής.

— Τί ἐννοεῖς ; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ὑπερηφάνως.

— Ἐννοῶ, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος διὰ βροντώδους φωνῆς ὅτι κατεγράσθης αἰσχροῦς τὴν ἐμ-
πιστοσύνην μας. Ἐννοῶ ὅτι εἴχομεν ἕνα θησαυρὸν εἰς
ὃν ἤμεθα προσηλωμένοι παρὰ εἰς τὴν ζωὴν μας τὴν
ἰδίαν, καὶ ὅτι ἐζήτησας ἀτίμως νὰ μᾶς τὴν ἀφαιρέ-
σης. Ἐννοῶ ὅτι ἀναξίως μετεχειρίσθης τὴν νεότητά σου
καὶ τὸ ἀνύποπτόν μας διὰ νὰ δολιχῇς καρδίαν ἀφύ-
λακτον. Ἐννοῶ τέλος ὅτι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς ἥς ἂ
πελάμβανες ὑποδοχῆς ἔφερες εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν
τὴν παραγῆν, τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀπελπισίαν,

— Αὕτη εἶναι πρᾶξις προδότου καὶ ἀχρείου, ἐπρό-
σθεσεν ὁ Ἰωάννης· εἴμεθα τρεῖς ἐνταῦθα διὰ νὰ ἐκ-
δικηθῶμεν.

Ἀκίνητος εἰς τὴν γωνίαν του, ὁ Ἰωσήφ δὲν ἐπρό-
φερε λέξιν. Εἶχεν ἀποσυρθῇ πλησίον τῆς ἐστίας, διὰ
ν' ἀφήσῃ νὰ ἐκραγῇ ἡ ὑπονόμος, ἧς αὐτὸς εἶχεν ἀναψῇ
τὴν θρυαλλίδα.

— Σὰς ἐννοῶ, κύριοι, εἶπε τέλος ὁ Γεώργιος μετ' ἀξιοπρεπείας. Εἶναι ἀληθές, ἐπρόσθεσεν ὑψῶν τὴν φωνὴν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς, ἀγαπῶ τὴν ἀνεψιάν σας. Ἄν ἦναι ἀτιμία καὶ ἀχρεϊότης τὸ ὅτι δὲν ἐδυνήθην νὰ θεωρήσω χωρὶς νὰ τραβῶ τόσῃ χάριν καὶ τόσον θέλητρον, τόσῃ ἀθωότητι καὶ καλλονῇ, δὲν ἀπατάσθε. Εἶμαι ἀχρεῖος καὶ ἀτιμος, ἀλλὰ μαρτύρομαι τὸν οὐρανὸν, καὶ δύνασθε νὰ πιστεύετε ἄνθρωπον ὅστις δὲν ἔμαθε νὰ ψεύδεται· πάντοτε μετ' εὐλαθείας ἤγγιστα τὴν νέαν ἐκείνην καρδίαν ἣν με κατηγορεῖτε ὅτι ἠθέλησα νὰ ταράξω καὶ νὰ ἀπατήσω. Πρὸς τὴν εὐγενῆ ἐκείνην παιῖδα προσεφέρθη πάντοτε ὡς ἀδελφὸς σεβερὸς καὶ αἰδήμων. Τὴν ἀγαπῶ, ἀλλὰ τὰ χεῖλη μου ποτὲ δὲν προέδωκαν πρὸς ἐκείνην τὸ μυστικὸν τῆς ψυχῆς μου.

— Ἄν τὴν ἀγαπᾷς, τόσον τὸ χειρότερον διὰ σέ, ἀπεκρίθη βαναύτως ὁ Χριστόφορος, ὅστις ἂν καὶ ἐν θαρρόνθει ὡς πρὸς τὰς ὑποψίας, ἐστοχάσθη ὅτι ὁ Γεώργιος ἤθελε νὰ καταντήσῃ εἰς ζήτησιν γάμου. Ἄκουσον, κύριε, ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνος δι' ἡπιωτέρου τρόπου, θὰ σὲ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Ἡ ἀνεψιά μας, βλέπεις, εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ὅστις μᾶς χωρίσῃ ἀπ' αὐτῆς εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐξέσπα τὰ σπλάγχχνα μας καὶ τῶν τριῶν. Εἶσαι νέος, ὁ κόσμος εἶναι μέγας καὶ αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι σπάνιαι. Δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰκοσι ἄντὶ μιᾶς, χωρὶς νὰ δυσκολευθῇς εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἡμεῖς προβαίνομεν πρὸς τὸ γῆρας, καὶ ἡ παῖς αὕτη

εἶναι ὅλη μας ἡ εὐχαρίστησις. Τὴν ἀγαπῶμεν ὑπὲρ
πάν ὃ,τι θὰ ἐδυνάμην νὰ ἐκφράσω. Ἐρώτησον τὸν Ἰω-
άννην καὶ τὸν Ἰωσήφ. Ἀμφοτέροι θὰ σοὶ ἀποκριθῶ-
σιν ὥς ἐγὼ ὅτι ἐν ὅσῳ εἶς ἐξ ἡμῶν ζῇ, ἡ Ἰωάννα
δέν θὰ ὑπανδρευθῇ.

— Καὶ τίς σὰς λέγει, . . . ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος.

— Ὅ,τι καὶ ἂν προσθέσης εἶναι ἀνωφελές, εἶπεν ὁ Ἰωάννης διακόπτων ἐκεῖνον. Ἡμεῖς ἀπεφασίσαμεν ἡ Ἰωάννα ποτὲ νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ, καὶ ἐννοεῖς, κύριε, ἐπρόσθεσιν ἐκεῖνος προφέρων ἐντόνως ἐκάστην λέξιν, ὅτι καὶ ἂν ποτὲ παρητούμεθα τῆς τοιαύτης μας ἀποφάσεως, δὲν θὰ ᾔην θεδαίως πρὸς χάριν τῆς Ἀγ- γλίας.

— Δέν θέλομεν. ἐπρόσθεσεν ὁ Χριστόφορος τὰ ὀ-
στα τοῦ ἀδελφοῦ μας νὰ ἐγερθῶσι διὰ νὰ μᾶς κα-
ταρῶνται.

— Οὐτε τὰ δευτὰ τοῦ Αυτοκράτορός μας, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, νὰ ἐρθῶσιν διὰ νὰ μᾶς κατηγορήσωσιν ὅτι συνειδίξαμεν τὸ γαλλικὸν αἷμα μετὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χρῆστου Λόου.

— Κύρ Γεώργιε, εἶπε τότε καὶ ὁ Ἰωσήφ μετ' ἐπιότητος, ἅς δοκιμάσῃ ἡ καρδιά σου νὰ μᾶς ἐννοήσῃ. Ἡ Ἰωάννα εἶναι τὸ λατρευόμενον τέχνην μας, εἶναι ὁ αἶρ ὃν ἀναπνέομεν καὶ ὁ ἥλιος ὃς μᾶς θερμαίνει. Στοιχάτου ὅτι ἀπωλούμεθα, καὶ ὅτι ἡ οἰκογένειά μας ἐκινδύνευε νὰ σβησθῇ εἰς τὸ αἶψχος καὶ εἰς τὴν ἀσωτίαν, ὅταν ὁ θεὸς, διὰ νὰ μᾶς ἀνελκύσῃ ἀπὸ τὴν ἀβύσσου, μᾶς ἐπεμψε τοῦτον τὸ σωτῆρα ἄγγελον! Ὅσον ἄξιός καὶ ἂν ᾔῃσαι νὰ ἀπολαύσῃς τοιοῦτον θησαυρὸν, ποτέ δὲν θὰ συγκατανεύσωμεν...

—Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος μετ' ἐλαφράς τινος κινήσεως ἀνυπομονησίας, πρὸς τὰ ὅλαι αὐτὰι αἱ ἑμιλίαι; Δὲν σὰς ζητῶ νὰ νυμφευθῶ τὴν κυρίαν Ἰωάνναν. Γνωρίζω ὑπὲρ ἄλλον τινὰ ἐπὶ τίνι λόγῳ ἡ τοιαύτη εὐτυχία μοι εἶναι ἐμποδισμένη, καὶ ὅποια θὰ ἦν ἡ μωρία μου ἂν ἀπέβλεπον εἰς αὐτήν. Μάρτυς μου εἶναι ὁ θεὸς, ἐπρόσθεσε μελαγχολικῶς, ὅτι οὔτε στιγμήν με ἐγαργάλισεν ἡ τόσον γλυκεῖα ἐλπίς, ὅτι πρὸ τινων ὥρων ἡγνόουν ἐγὼ αὐτὸς τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας μου. Ἀμα τὸ ἀνεκάλυψα, ἐνόησα ὅτι δὲν μοι ἦν ἐπιτετραμμένον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κατοικῶ μετὰξὺ μας χωρὶς νὰ προσκρούσω εἰς τὴν τιμὴν, καὶ ἦλθον χωρὶς νὰ διατάσω νὰ σὰς ἀπογαϊρετήσω, ξένοι μου.

Εἰς τοὺτους τοὺς λόγους ὁ Χριστόφορος καὶ ὁ Ἰωάννης ἔμειναν ἐπίσης σχεδὸν κατάπληκτοι ὡς καὶ ὅταν ἤκουσαν τὰς ἀγγελίας τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἠτθάνθη ἐαυτὸν ἐλαφρωμένον ἀπὸ μεγάλου βάρους, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθερώτερον· καὶ οἱ τρεῖς ἐπήνεσαν τὴν τιμιότητα τοῦ Γεωργίου, ἐσπευσαν δὲ νὰ τὴν λάβωσι κατὰ γράμμα, μὴ θέλοντες νὰ κρατήσωσιν ἐπὶ πλεον τοιοῦτον ξένον, καὶ στοχαζόμενοι δικαίως ὅτι ὁ τιμιώτερος λύκος τοῦ κόσμου δὲν θὰ ᾔην καλῶς κατωκημένος εἰς ποίμνην· ἄλλως τε, καὶ τοὶ ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ Γεώργιος εἰς ὅλον τοῦτο ἐφάρθη ὡς τίμιος ἄνθρωπος, οὐχ ἦττον ἦσαν διατεθειμένοι κατ' αὐτοῦ ἐκ ζωηροῦ αἰσθήματος μνησικακίας καὶ ζηλοτυπίας.

— Τούτου δοθέντος, κύριε, εἶπε μετ' ἀρκετῆς ξηρότητος ὁ Χριστόφορος, ἀποσύρω τὰς τραχείας ὀλίγας λέξεις ἃς σοὶ ἀπέτεινον εἰς κίνησιν θυμοῦ ὃν τότε ἐνόμιζον δίκαιον. Ἄν ἐγνώριζον ἄλλην τινα εὐαρεστοτέραν εἰς σὲ ικανοποιήσιν, δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ σοὶ τὴν προσφέρω.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ικανοποιήσεως, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος μετ' εὐγενείας· αἱ λέξεις ἃς ἀπέτεινες πρὸς ἄτιμον ἄνθρωπον δὲν ἐφθασαν μέχρις ἐμοῦ.

— Ἀναγνωρίζομεν τὸν κύρ Γεώργιον ὡς τίμιον, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ.

— Βεβαίως, βεβαίως, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐπειδὴ ὁ κύρ Γεώργιος ἐπιθυμεῖ ἀφεύκτως νὰ κοιμηθῇ αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὸν ἅγιον Βριεῦκον, θὰ προστάξω νὰ τῷ ἐτοιμάσωσιν ἓνα ἵππον. ὁ Ὑδων θὰ τὸν συνοδεύῃ.

— Ἐπεδὴ πρόκειται μᾶλλον περὶ τῆς σῆς ἢ τῆς ἡμῶν ἀναπαύσεως, εἶπεν ὁ Χριστόφορος, στοχάζομαι, κύριε, ὅτι θὰ ἦν ἀπρεπὲς νὰ θελήσωμεν νὰ σὲ κρατήσωμεν περισσότερον. Ἡ τιμιότης τοῦ χαρακτηῖρός σου μᾶς διδῇ βεβαίαν ἐγγύησιν ὅτι δὲν θὰ θελήσῃς πλέον νὰ ἰδῇς τὴν ἀνεψιάν μας.

— Σὰς δίδω τὸν λόγον, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, μεθ' ἡρωϊκῆς καρτερίας.

Δύω ἵπποι ἐπισαγμένοι καὶ χαλινωμένοι περιέμενον εἰς τὴν αὐλήν· εἰς τὴν στιγμήν τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὁ Γεώργιος περιέφερε μακρὸν καὶ θλιβερόν βλέμμα περὶ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὃ ἐμελλε νὰ καταλείψῃ διὰ παντός. Ἐπειτα δι' ἐπιστήμου φωνῆς,

— Ξένοι μου, εἶπε, χαίρετε! χαῖρε εἰλικρίνεια, τιμὴ καὶ εὐθύτης ἃς εἶδον παρακαθημένας εἰς αὐτὴν τὴν ἐστίαν! Χαῖρε χάρις καὶ ὠραιότης ἧς φέρω τὸ ἄρωμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου! χαῖρε κατοικία φιλόξενης ἧς ἡ ἐνθύμησις θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ πανταχοῦ! Ἄν αἱ εὐχαί μου ἀναβῶσι μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ξένοι μου θὰ ζήσετε βίον μακρὸν, ἐλεύθερον δυστυχημάτων καὶ θλίψεων, καὶ θὰ γηράσκητε ἐν τῇ ἀγαλλιάσει τῆς ψυχῆς σας, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν κατοικοῦντος ἀγγέλου. Χαίρετε, κύριοι, ἐπρόσθεσεν αὐτὸς τείνων τὴν χεῖρα πρὸς ἐκείνους· ἡ χεὶρ μου εἶναι ἀξία νὰ ἐγγίσῃ τὰς ἐδικὰς σας.

Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερτάτην στιγμήν οἱ τρεῖς Λεγὸν ἡσθάνθησαν ἑαυτοὺς συγκεκινημένους. Εἶχον συλλαβεῖ δι' ἐκεῖνον τὸν νέον ἀγάπην ζωηράν καὶ εἰλικρινῆ. Ὁ Ἰωσήφ ὁ ἴδιος λησμονῶν ὅσας τὸν εἶχε ποτίσει πικρίας κατὰ τὴν εἰς τὸ Κοστ-Δὸρ διαμονὴν του, δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴν ὁμολογήσῃ τὰς εὐαρέστους ιδιότητας τοῦ Γεωργίου. Ὅταν τὸν εἶδεν ἐτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ ἐδάκρυσεν· ὁ Χριστόφορος τῷ ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας του, καὶ τὸν ἐκράτησε πολλὴν ὥραν ἐνηγκαλισμένον. Ὁ Ἰωάννης τὸν ἐνηγκαλίσθη ὡσαύτως πολλακις κατ' ἐπαναλήψιν. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Ἰωσήφ, συνεσφίχθησαν ὁ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ἔχυσαν δάκρυα ἀφθονά. Ἐπασχον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάθους, καὶ ἐφαίνετο ὡς αἱ θλίψεις των νὰ συνεννοῦντο.

— Εἶσαι εὐγενὴς καρδιά! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ μετ' ὀλολυγμοῦ.

— Ἀλλὰ τί διάβολον! εἶπεν ὁ Χριστόφορος, ἀπο-

μάττων τοὺς ὀφθαλμούς του. Τί ἤθελεν αὐτὸς ὁ κηλὸς νέος νὰ ἐρωτευθῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κοράσιον;

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τοὺς ἐρωτας! ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰωάννης μετὰ χειρονομίας θυμοῦ.

— Χαίρετε! χαίρετε! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος διὰ φωνῆς σπαρακτικῆς ἀποσπώμενος τῆς ἀγκάλῃς τοῦ Ἰωσήφ. Διὰ τελευταίαν φορὰν χαίρετε!

Λέγων τούτους τοὺς λόγους, ἐξῆλθεν ὡς ἔκφρων, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἐπιπτείου τοῦ περιμένοντος ἵππου, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ὑδωνος, ἀνεχώρησε καλπάζων, καὶ δὲν ἐστάθη εἰμὴ εἰς τὸν Ἅγιον Βριεῦκον.

Ἐν τούτοις τί ἔκαμνεν ἡ νέα κόρη; Ἡ χαρὰ εἶναι ὡς καὶ ἡ θλίψις φίλη τῆς σιωπῆς. Ἡ Ἰωάννα, ἐπιστρέψασα εἰς τὸ Κοστ-Δὸρ, εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ, ἐν ᾧ ὁ Γεώργιος ἐμακρύνετο τούτων τῶν τόπων διὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ πλέον, ἡ παῖς προσεκολλᾶτο μετὰ μέθης εἰς τὴν φεύγουσαν ἀπ' αὐτῆς εὐτυχίαν. παριδίδετο ἀφρόνως εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος, καὶ ἐκτιζε μετὰ ψυχικῆς εὐχαριστήσεως τὴν χάριεσσαν εἰκοδομήν τῆς τύχης της. Εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ὁ ἔρως δὲν βλέπει ἐμπόδια. Εἰθισμένη ἄλλως τε νὰ βλέπῃ τοὺς θεῖους της νὰ ὑποτάσσωνται ὡς δοῦλοι καὶ εἰς τὰς κουφοτέρας ἰδιοτροπίας της, ἡ νέα αὕτη βασίλισσα ἐδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι θὰ ἀντιτείνωσιν ἐκεῖνοι εἰς ἐπιθυμίαν σπουδαίαν τῆς καρδίας της; οὐδὲ ἦλθε κἄν εἰς τὴν ἰδέαν της νὰ τὸ ὑποπτεύσῃ. Δὲν ἠθέλησε νὰ καταβῇ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐπειδὴ τοιαῦτα εἰσὶν αἱ ἀληθεῖς τρυφαί τοῦ ἔρωτος, ὥστε ἐνίστε προτιμῶσι τὴν μόνωσιν, τῆς παρουσίας τοῦ ἐρωμένου ὄντος. Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἦναι μόνη, διὰ νὰ ἀκροάζηται τὰς χιλίας τερπνὰς φωνὰς τὰς ἀδουσας ἐντὸς τοῦ στήθους της. Κατὰ πρῶτον ἤδη ἐνησμενίσθη νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν εἰς τὸ κάτοπτρόν της, καὶ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι εἶναι ὠραία. Ἐκλαίει καὶ ἐγέλα συγχρόνως· ἐρρίπτετο ἐπὶ τῆς κλίνης της ὅλως ἐνδακρυσ, ἐπειτα ἔτρεχεν ὅλως περιχαρὴς εἰς τὸ παράθυρόν της διὰ νὰ θεωρήσῃ μετ' αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης τὴν θάλασσαν, τὴν ἤττον πλατείαν καὶ ἤττον βαθειάν τῆς πληρούτης τὴν ψυχὴν της εὐδαιμονίας, τὴν θάλασσαν ἐκείνην ἧς εὐλόγει αὕτη τὰς μανίας, διότι ἡ Ἰωάννα ἀνιπώλει μεθ' ἡδονῆς τὴν θελλώδη ἐκείνην νύκτα, ἣν εἶχε διέλθῃ ὀλόκληρον ὁρθή εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐνῶ τὸ τηλεδύλον ἐκρότει ἐν μέσῳ τῶν μυκηθμῶν τοῦ κλύδωνος. — Εἶναι τεθλιμμένος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, θὰ τὸν παρηγορήσω· εἶναι πτωχὸς βεβαίως, θὰ τὸν καταστήσω πλούσιον. Ἀγαπᾷ τὴν Γαλλίαν, θὰ τὴν ἀνδείξω πατρίδα του· θὰ μοὶ ὀφείλει τὸ πᾶν, καὶ ἐγὼ θὰ τῷ ἦμαι ὑπόχρεως· θὰ ζήσωμεν εἰς τὸ Κοστ-Δὸρ, καὶ θὰ τὸ καλλωπίσωμεν διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μας· οἱ θεοὶ μας θὰ γηράσκησι πλησίον μας, ἡ εὐτυχία μας θὰ τοὺς ἀνανεώσῃ, καὶ αἱ θωπεῖαι τῶν τέκνων αὐτῶν θὰ εὐφράνωσι τὸ τέλος τῆς ζωῆς των. — Εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην ἐχειροκρότει, καὶ ἐδυθίζετο εἰς μακρὰς περιπαθείας μεμυγμένας μετὰ δακρύων καὶ μευδιαμάτων.

Ὁ Ὑδων τὴν κατέλαβεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τῶν

θνευροπολήσεων, αὐτῶν τῶν ἐκστάσεων. Εἰσῆλθεν ἁπορητικῶς, τῇ ἐνεχείρησεν ἐπιστολὴν κρυφίως, ὥς ἡ Ἰωάννα νὰ μὴν ᾖ μόνη, ἔπειτα ὑπέφυγε λαθραίως διὰ τρόπου μυστηριώδους χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Τὸ ξέγος τοῦ θανάτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς νέας κόρης. Ωχρίασε καὶ ἔμεινε στιγμὰς τινὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστηριγμένους μετὰ τρόμου ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἣν ἐκράτει χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἀνοίξῃ. Τέλος ἔλυσε τὴν σφραγίδα, ἀνέπτηξε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ εἰς τὸ περικάλυμμα περιερχόμενον χαρτίον, καὶ ἀνέγνω δι' ἑνὸς καὶ μόνου βλέματος τὰς ἐξῆς ἐν σπουδῇ χαραχθείσας γραμμάς.

«Εβιάσθην νὰ μακρυνθῶ χωρὶς νὰ σε ἰδῶ· πλέον δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ σοὶ πέμψω τὸν αἰώνιον ἀποχαιρετισμόν. Ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι εὐφρόσυνος, ἂν ὁ οὐρανὸς, καθὼς τὸν παρακαλῶ, προσθέσῃ τὸ μέρος τῆς εὐτυχίας μου εἰς τὴν ἐδικήν σου. Εἴθε ἡ τύχη νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, νέα φίλη! Ὑπάρχω νὰ ἀναλάβω τὸ φορτίον τῶν ἡμερῶν μου. ἄλλ' ὑπάρχει ἄστρον ὅπερ θὰ βλέπω καὶ εἰς τὰς σκοτεινοτέρας νύκτας μου. Κάθου ἐνίστο ἐπὶ τῆς γλῆσς τῆς καλυπτούσης τὰ λείψανα τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀλβέρτου ἐνθυμοῦ ὅτι ἐκεῖνος ἦν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ ἀντικείμενον ὅπερ μᾶλλον ἠγάπητα ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅταν τὸ ἔαρ θὰ κατακοσμή τὸς λειμῶνας, σὺλλεγε ἄνθη τινὰ ἐπὶ τοῦ τάφου σου, καὶ ῥίπτει τὰ ἐν πρὸς ἐν εἰς τὴν θάλασσαν. Συχνάκις αἱ ὀφθαλμοί μου θὰ τὰ ζητῶσι καὶ θὰ νομίζωσι νὰ τὰ βλέπωσιν εἰς τὸν ὅλην τοῦ πλοίου μου. εἶσαι νέα, θὰ μὲ λησμονήσῃς βεβαίως. Ἐπιθύμουν νὰ σοὶ ἀρῇσω σημεῖον τι ὅπερ νὰ μὲ ἐνθυμίζῃ ἀπαύστως εἰς τὴν καρδίαν σου· ἀλλὰ τὰ κύματα οὐδὲν μοὶ ἀρῆκαν, οὐδὲν πλὴν τοῦ μικροῦ τούτου ἁγίου λειψάνου. Φόρει το κυρία Ἰωάννα, πρὸς ἐνθύμησίν μου. Πολλάκις τὸ ἐσυμβουλευθῆν. Πολλάκις κατακαλύπτων αὐτὸ διὰ τῶν φιλημάτων μου καὶ τῶν δακρύων μου, ἐζήτησα νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ τὸ μυστικὸν τῆς τεθλιμμένης ζωῆς μου. Ἐπειδὴ οὐδὲν περιμένω πλέον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, δέξου το, τοῦτο εἶναι ἡ μόνη κληρονομία μου. Ἐκκρεμῶν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου μου, θὰ χαίρω στοχαζόμενος ὅτι τὸ ἐκρέμασες εἰς τὸ ἐδικόν σου.»

Γεώργιος.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην περιείχετο μικρὸν ἅγιον λείψανον ἀργυροῦν, κρεμάμενον εἰς ἄλυσιν ἐκ τριχῶν παραλελυμένων ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς προστρίψεως.

Ἀνατρεφείσα ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, φύσις ἄδολος καὶ ἀρχαίτυπος, ἡ Ἰωάννα ἠγνόει τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὴν προσποίησην, ὥς καὶ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ὑπομονήν. Τόσον σῶφρων καὶ τόσον ἀγνή, ὥς οὐδὲ ὑπόπτευσεν καὶ τὴν ὑπὸ τῶν καθηκόντων ἐπιτιθεμένη, εἰς τὸ πάθος εὐστολῆν, ἣν ἐπόμενον προσβληθεῖσα καιρίως, νὰ κινήθῃ αὐτομάτως, ἀσκέπτως, ἄνευ χαλκίνοῦ καὶ ἄνευ κωλύματος. Δι' ἑνὸς ἄλματος εὐρέθη ἀπὸ τοῦ ὁματίου τῆς εἰς τὴν αἵθουσαν.

Οἱ τρεῖς Λεγὸς εὐρίσκοντο ἔτι συνηγμένοι ἐκαῖ, καθήμενοι περὶ τὴν ἐστίαν, συνεβουλευόντο κατὰ τινὰ τρόπον ἔπρεπε νὰ φερθῶσι, διὰ νὰ ἀναγγεῖλωσιν εἰς τὴν

Ἰωάνναν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γεωργίου. Συνηθάνοντο ὅτι τοῖς ἔμενον ἔτι μεγάλαι δυσχέρειαι, καὶ ὅτι δυσκόλως θὰ ἐπιθον τὴν ἀνεψιάν των. Ὁ Ἰωσήφ πρὸ πάντων, ὃς εἶχεν ἐμβατεύσει εἰς ἐκείνην τὴν καρδίαν, προησθάνετο μετὰ φοίκης τὰς ἐπαναστάσεις καὶ τὴν ἀπελπισίαν αὐτῆς· τοὺς διατάραττε προσέτι καὶ τοὺς τρεῖς τὸ μέλλον, διότι ἐγνώριζον ἤδη ἐκ πείρας πόσον νέα κόρη εἶναι θησαυρὸς δυσφύλακτος.

— Ἐλπίζω, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι ἐθεραπεύθημεν διὰ πολὺν καιρὸν τοῦ πάθους τῆς φιλοξενίας! Ὁ Οὐράνιος πατήρ ἂν ἔλθῃ νὰ κρούσῃ ὁ ἴδιος τὴν θύραν τοῦ Καστ-Δὸρ, δὲν θὰ τὸν ἀνοίξω.

— Ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ ὃν ἐξεφρόδιζε πάντοτε ἡ ἀσέβεια τοῦ παλαιοῦ λοχίου, ἐνθυμήτου ὅτι διότι ἐμπόδισε τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ νὰ καθήτῃ ἐπὶ τοῦ βῆθρου τῆς θύρας τοῦ ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, κατεδικάσθη νὰ περιπατῇ ἄνευ οὐδὲ παύσεως οὐδὲ ἀναπαύσεως.

— Ὁ διάβολος νὰ σᾶς πάρῃ καὶ τὸν περιπλανώμενον Ἰουδαῖον σου! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης, ἐγείρων τοὺς ὤμους μετὰ θυμοῦ. Στοχάζεσαι ὅτι εἶναι νόστιμον νὰ ἔχῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου ἕνα ἀλήτην ὅστις νὰ κωθωνίζῃ τὸν οἶνον σου τῆς Βουρδεγάλλης, καὶ νὰ σοὶ ἐκφράζῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἀρπάζων τὴν καρδίαν τῆς ἀνεψιάς σου;

— Ὅλοι ἂν πνιγοῦν ὡσάν ποντικοὶ! ἐπρόσθεσεν ὁ Χριστόφορος, ἅς μὲ κρεμάσουν, ἂν τοῖς δώσω τὴν ἄκραν καὶ ἑνὸς σπαρτίου.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, τὸν ἔσωσες καὶ τὸν ἐπρόκοψες! νόστιμη ἐκβασίς, ἡμπορεῖς νὰ καυχᾶσαι δι' αὐτήν!

— Ἀδελφοί μου, ἀπήντησεν ὁ Ἰωσήφ, δὲν ἀρμόζει νὰ μεταμελώμεθα δι' ὅπερ ἐδυνήθημεν νὰ πράξωμεν καλόν. ὁ Θεὸς μᾶς ἀντεμείβει τέλος πάντων ἢ ἐδῶ κάτω ἢ ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἢ εἰς τὸν ἄλλον.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης. ἐν τούτοις ἐπάλλαξόν μας ἀπὸ τοῦτο, ἐπρόσθεσεν αὐτὸς, ἐλέπων τὴν θύραν τῆς αἵθουσας νὰ ἀνοιχθῇ βεβαίως καὶ νὰ φανῇ ἡ Ἰωάννα ὡχρὰ ὥς μάρμαρον, ἔχουσα τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὸ ὄμμα σπινθηροβόλον.

— Ὁ Γεώργιος, ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος; ἠρώτησεν ἐκείνη διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀγγελάκι μου, ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος διὰ τοῦ γλυκυτέρου ἤθους καὶ διὰ τῆς θωπευτικωτέρας τοῦ φωνῆς· ὁ Γεώργιος ἔλαβε διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἅγιον Βριεῦκον. Πλοῖον ἀναχωροῦν διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἐκείνον μόνον περιέμενε διὰ ν' ἀποπλεύσῃ. Ὁ ξένος μας μεγάλως ἐλυπήθη διότι δὲν ἐδυνήθη νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι σου πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς του· ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ χάσῃ καιρόν...

— Ἀνεχώρησεν! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα διὰ φωνῆς ζωηρᾶς καὶ δραχέας. Εἶναι ἀδύνατον, θεῖοι μου, ὁ Γεώργιος δὲν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Ἀγαπητὴ κόρη, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ὁ Γεώργιος ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ σοβαρὰ καθήκοντα· ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῆς ναυαρχίας.

Κινδυνεύει πλέον παρά ἡ ζωὴ του, διότι κινδυνεύει ἡ γλῶσσα, καὶ ὅτι Ἄγγλος ἐρόνευσε τὸν πατέρα σου καὶ τιμὴ μου.

— Σὰς λέγω, ἐγὼ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα μετὰ σταθερότητος. Ὑπάρχουσι λόγοι δι' οὓς ὁ Γεώργιος δὲν πρέπει νὰ ἀναχωρήτῃ. Πρέπει νὰ τρέξετε καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρετε. Ὁ Γεώργιος δὲν κατέλιπεν αὐτοθελήτως αὐτοὺς τοὺς τόπους, τὸ γνωρίζω, τὸ αἰσθάνεσθαι, εἶμαι βεβαία. δὲν ὑπάρχει πλοῖον εἰς τὸν Ἅγιον Βριῦκον ἑτοιμον ν' ἀναχωρήτῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ ἀνεμος εἶναι ἐναντίος· δὲν μὲ λανθάνει μὲ ἀπατάτε.

— Αἶ, αἶ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης κολακευτικῶς, ἰδοὺ λόγοι παιδαριώδεις! Τέλος πάντων ὅποια μεταβολὴ ἐγίνεν ὥς πρὸς σέ; Δὲν ἤμεθα πλέον ἡμεῖς οἱ παλαιοὶ θεῖοι σου;

— Ναὶ ἀπεκρίθη ἐκείνη, μεταβάτα εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπάρσεως εἰς τὴν ταπεινώσιν. καί, εἰςθε πάντοτε οἱ παλαιοὶ θεῖοι μου, οἱ καλοὶ μου καὶ παλαιοὶ φίλοι. Δὲν εἶναι ἀληθές; Ναὶ, εἶμαι πάντοτε τὸ τέκνον σας τὸ φίλτατον, ἐπρόσθεσε διὰ φωνῆς ἱκετικῆς, μεταβαίνουσα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἀσπαζομένη αὐτοὺς ἀμοιβαίᾳ. Θιθε μου ναύαρχε, σὺ μοὶ ἔδωκες τὸ ὄνομα τοῦ βριχίου σου. Θιθε μου συνταγματάρχα, σὺ εἶσαι ὁ ἀνάδοχος μου. Ἐχω τὸ ὄνομά σου. Σὺ μικρὰν μὲ ἀπεκοίμιζες ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς στήθους σου. Σὺ μ' ἐδίδαξες ν' ἀγαπῶ τὰ ὅπλα τῆς Γαλλίας καὶ τὴν δόξαν τοῦ αὐτοκράτορός σου. Καὶ σὺ καλὴ μου Ἰωσήφ, σὺ οὐ αἰ δεήσεις εἰσὶ τοσοῦτον εὐάρεστοι πρὸς τὸν θεόν, εἶμαι ἡ μαθήτριά σου, ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ σύντροφός σου.

— Αἶ! σιρὴν! αἶ! ὄρι! ἐψιθύρισεν ὁ Χριστόφορος, πάσχων ἀλλὰ μάτῃ νὰ νικήσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς ψυχῆς του.

— Ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾶτε, ἐπανελάβεν ἐκείνη, δὲν θέλετε βεβαίως νὰ ἀποθάνω. Διότι ἀποθνήσκει ἡ Ἰωάννα σας.

— Ν' ἀποθάνῃς! ἀνέκραξαν καὶ οἱ τρεῖς συμποκνωθέντες περὶ τὴν ἀνεψιάν των.

— Θεῖοι μου, εἶπεν ἡ Ἰωάννα μετ' εὐγενοῦς ὑπερηφανείας, ἀγαπῶ τὸν Γεώργιον καὶ ὁ Γεώργιος μὲ ἀγαπᾷ. Τὸν ὀνομασα ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ μου σύζυγόν μου. Ἄν τὸν στερηθῶ, ἡ ἀνεψιὰ σας εἶναι χήρα, καὶ καὶ δὲν τῇ μένει ἄλλο παρὰ ν' ἀποθάνῃ.

Τὶ ἀνοησία! εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Ἐνα οὐτιδανὸν μικρὸν ἀξιώματικόν, ὅστις δὲν ἔχει λεπτόν!

Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ εἶμαι πλουσία, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη.

— Ἐνα κακοκέφαλον, ὅστις δὲν γνωρίζει οὔτε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ ὃν ἡ βρετανικὴ ναυαρχία ἔπρεπε νὰ μαστιγώσῃ εἰς μίαν τῶν πλατειῶν τοῦ Λονδίνου!

— Τί πρὸς τοῦτο, ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπῶ; ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μεθ' ὑπερηφανείας.

— Ἐνα νέον, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, οὗ οὔτε τὰ προηγούμενα οὔτε τὴν οἰκογένειαν γνωρίζομεν.

— Τὸν ἀγαπῶ, καὶ θέλω νὰ γίνω σύζυγός του, ἀπεκρίθη ἡ ἀκαμπτος παῖς.

— Ἀλλὰ, Ἰωάννα, δὲν συλλογίζεσαι! ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος. Λησμονεῖς ὅτι ὁ Γεώργιος εἶναι Ἄγγ-

λός, καὶ ὅτι Ἄγγλος ἐρόνευσε τὸν πατέρα σου καὶ σὲ κατέστησεν ὀρφανὴν εἰς τὸ λίκνον!

— Στοχάσου, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ὅτι ὁ Γεώργιος εἶναι βεβαίως τῆς θρησκείας τῶν διαμαρτυρουμένων!

— Ὅλα αὐτὰ ἀδιάφορα, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν θέλω σύζυγον.

Τοιοιουτρόπως ἐφιλονείκουν ἀφ' ἑνὸς ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἔρωτος καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐγωϊσμὸς τῆς οἰκογενείας, καὶ ἀμφότεροι ἦσαν ἀκαμπτοι. Ἐρχισαν κατὰ πρῶτον ἀμφοτέρω τὰ μέρη διὰ δεήσεων καὶ διαπραγμάτων, καὶ κατήντησαν ἐπὶ τέλους εἰς ἀντεγκλήσεις καὶ εἰς θυμὸν. ὁ Χριστόφορος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰωσήφ ὁ ἴδιος ἐστοχάζοντο ὅτι ὁ ἔρως τῆς Ἰωάννης ἦν παιδαριώδης ὁρμή. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐμέτρων ὅλην αὐτοῦ τὴν βαρύτητα οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποτε δὲν συγκατένευον νὰ δώσωσι τὴν Ἰωάνναν εἰς τὸν Γεώργιον, πόσον ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὑπανδρευομένη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἀνεψιὰ των θὰ ἀπώλετο δι' ἐκείνους. Μάτῃν λοιπὸν αὕτη τοὺς καθικέτευσεν, ἐκεῖνοι ἐφάνησαν ἀπαγχνοὶ· μάτῃν οὗτοι ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὸ φρόνημά των τὴν εὐρὴν ἀκλόνητον.

— Ἀγαπητὴ καὶ σκληρὰ παῖ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ ὃς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τοῦτο τὸ ἔσχατον, δὲν εἶσαι λοιπὸν ἱκανῶς εὐτυχὴς καθὼς εἶσαι; καὶ ὅποια ἀνάγκη ἀνέστης σὲ βιάζει νὰ ἀνταλλάξῃς τὴν νέαν ἐλευθερίαν σου πρὸς τὰς μερίμνας τῆς ὑπανδρείας; Μόλις ἄρχεται ἡ ζωὴ σου, καὶ θέλεις ἤδη νὰ δεσμευθῇς δι' αἰωνίων ἀλύσεων; Τί λείπει εἰς τὴν εὐτυχίαν σου;

— Ὁ Γεώργιος, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μετ' ἀδυσωπότητος ψυχρότητος.

Ὁ πτωχὸς Ἰωσήφ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁμιλίαν ἥς τὸ προοίμιον ἔσχε τόσον λαμπρὰν ἐκβατίν.

— Αἶ, εἶσαι ἀχάριστος! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης μετὰ πικρίας.

— Ναὶ, ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος μετὰ θυμοῦ, στοχάζομαι ὅτι δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὴν ὑψηλίαν καρδίᾳ τόσον ἀχάριστος ὅσον ἡ ἑδική σου. Λησμονήσαν λοιπὸν ὅποιοι οἱ θεῖοι σου ἐφάνησαν πρὸς σέ. Σπεύσον νὰ ἐξαλείψῃς ὅλως διόλου τὴν ἐνθύμησιν αὐτὴν, ἂν δὲν θέλῃς ἡ ἰδία σου συνείδησις νὰ μὴν ἐπαναστῇ διὰ νὰ σὲ καταρασθῇ.

— Σὰς ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα κλαίουσα, καὶ βλέπω τέλος πάντων ἀνοικτὰς τὰς ψυχὰς σας. Αἶ, δὲν μὲ ἠγαπήσατε ποτέ! Ὅχι, ποτέ δὲν μὲ ἠγαπήσατε, βάρβαροι! Ἀνακαλύπτω ἤδη τὸ μυστικόν τῆς ἐγωϊστικῆς σας φιλοστοργίας, κατ' ἀρχὰς μὲ εἶχατε παίγνιον, διατριβὴν, διασκεδάσιν· βραδύτερον ἡ ἀλαζωνία σας μὲ ἐκόσμητε καὶ οὐχὶ ἡ ἀγάπη σας. Εἰς τὴν κενοδοξίαν σας ὠρέιλω τὰ θωπεύματά σας καὶ τὰ δῶρα σας. Ἐνθρηστέητε νὰ καθαρίζετε τὴν νεότητά μου διὰ νὰ ἐμψυχώσῃτε τὴν οἰκίαν σας· διὰ νὰ εὐφραίνετε τὰς ὥρας τῆς ἀργίας σας καὶ ταύτην τὴν ὥραν ὅτι τρέμετε μὴ μὲ στερηθῇτε, οὐχὶ ἐκ φιλοστοργίας, ἀλλ' ἐξ ἐγωϊσμοῦ, ὅστις ἐπανίσταται καὶ ἀγανακτεῖ, φοβούμενος μήπως ἡ τύχη μου δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ τέρπῃ τὰς ἀργίας σας ἡμέρας. Καὶ κατηγορεῖτε ἐμὲ λοιπὸν διὰ σκληρότητα καὶ ἀ-

χαριτίαν! Ἄν ἰδονάμην νὰ σᾶς ἀνοίξω αὐτὴν τὴν καρδίαν, θὰ ἐδλέπετε ἐκεῖ, ἀσπλαγχνοὶ ἄνθρωποι, ὅτι σᾶς συνεμίγνυσεν μετὰ χαρᾶς μετὰ πασῶν τῶν ὄνειρο-πολήσεων τῆς εὐτυχίας μου· καὶ ἂν ἤμην ἀχάριστος ἄλλως τε! ἀνέκραξεν αὐτὴ μετ' ἀπελπισίας· εἶναι σφάγμα μου, ἂν εἰς Κρεττὰ ἀποθνήσκῃ τις ἐκ θλίψεως καὶ ἀνίας; εἶναι σφάλμα μου ἂν δὲν ἦθε σεῖς οἱ τρεῖς μόνοι ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἡ ζωὴ ὁλόκληρος; τί μοι χρησημέουσιν αἱ στολαὶ σας, εἰ ἀδάμαντές σας, τὰ κοσμήματά σας, ἂν πρέπη νὰ ἦμαι νέα καὶ ὠραία μόνον διὰ τοὺς γλάρους τῶν αἰγιαλῶν τούτων; Θίβοι μου, προσέχετε· ἔχω ἐκ τοῦ αἵματός σας εἰς τὰς φλέβας μου. Μὲ ὀνομάσατε Ἀνδριάναν, εἶμαι κόρη ἱκανὴ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἤμην ἀξία νὰ ὀνομαζώμαι οὕτω.

— Ἀλλὰ δυστυχὴς πεπλανημένη! ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου, οὐδὲν λοιπὸν βλέπεις, οὐδὲν λοιπὸν ἐννοεῖς! Τὸ μυστήριον δι' οὗ ἐκάλυπτεν ἑαυτὸν ὁ Γεώργιος, ἡ μελαγχολία τοῦ νέου ἐκείνου, ἡ δυσχέρειά του εἰς τὸ μᾶς ἀναφέρειν περὶ τοῦ βίου του καὶ περὶ τοῦ ὑποκειμένου του, ὅλα αὐτὰ οὐδὲν σοὶ εἶπον; Δὲν σοὶ συνέβη ποτὲ νὰ στοχασθῇς ὅτι ἐκεῖνος ὁ Γεώργιος δὲν ἦν ἐλεύθερος; καὶ ὅτι ἦν νυμφευμένος ἴσως;

Τούτο ἐπληξεν τὴν Ἰωάνναν ὡς ἀκτίς φωτός φρικαλέου. Ἠγέρθη, ἐβάδισε τινὰ βήματα, ἐξέφερε φωνὴν ὡς πτηνοῦ τρωθέντος, καὶ ἔπαισε νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰωσήφ, ὃς εἶχε πλησιάζει διὰ νὰ τὴν ἀναλάβῃ.

— Αἱ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ, τὸ ἱατρικὸν εἶναι χειρόν τῆς νόσου. Ἐθανάτωσες τὸ τέκνον μας! καὶ ἔπειτα, τοῦτο εἶναι ψεῦδος, Χριστόφορε, καὶ ὁ θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴ ψεῦδος εἰς καμμίαν περίστασιν.

— Ψεῦδος! ποῦ ἠξεύρομεν; ἴσως εἶναι καὶ ἀλήθεια.

— Τῷ ὄντι, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰωάννης, αὐτοὶ οἱ Ἀγγελοὶ κάθε τί δύνανται νὰ πράξουν.

Ἐφερον τὴν Ἰωάνναν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τὴν λειποθυμίαν διεδέχθη πυρετὸς καυστικός; ἐπῆλθεν ἔπειτα φρενητίασις, καὶ ἐροδῆθησαν διὰ τὴν ζωὴν της. Ὁ Ἰωσήφ ἔμενε πλησίον της, διότι οὗτος ἦν ὁ μόνος ὃν ἡ ἀσθενὴς ὑπέφερε νὰ βλέπῃ εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της. Τοὺς ἄλλους δύο τοὺς ἀπώθει μετὰ φρίκης. Τίς δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Χριστοφόρου καὶ τοῦ Ἰωάννου, πρὸ πάντων δὲ τίς δύναται νὰ εἴπῃ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος τοῦ Ἰωσήφ; Αἱ! δυστυχὴς ἐγὼ, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος τὴν νύκτα, γονυπετὴς πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀνεψιάς του καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὰς πυριφλέκτους χεῖρας τῆς παιδός. Ἐγὼ ἔπραξα ὅλον τὸ κακόν! Θεὲ μου συγχώρησόν με! ἀγαπητὴ μου δυστυχὴς! — Ἀλλὰ ἡ Ἰωάννα δὲν τὸν ἤκουεν. Ἐκάλει ἐκείνη τὸν Γεώργιον μετὰ πόθου ἐρωτικού, ἔπειτα εὐθὺς ἐξέφερε φωνὴν σπικραξικάρδιον, καὶ ἐκρυπτε τὴν κεφαλὴν της ὑπὸ τὰ πεπλώματα, ὥς διὰ νὰ μὴν ἴδῃ ἀπειλητικὸν τι φάντασμα τιθέμενον πάντοτε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ μνηστήρος της. Μάτην ὁ Ἰωσήφ τῇ ἔλεγε μεγαλοφώνως ὅτι τὴν ἠπάτησαν, καὶ ὅτι ὁ Γεώργιος ἦν ἐλεύθερος. Ἡ δυστυχὴς ἤκουε μόνον τὴν φωνὴν τῆς καρδίας της. Ἐνώπιον

τόσον μεγάλης θλίψεως ὁ Ἰωσήφ εἶχε πνίξει τὰς κακὰς χλίσεις του εἰς τὰ δάκρυα τῆς μετανόιας. Θὰ εἶδεν εὐχαρίστως ἐκεῖνος τὴν ζωὴν του διὰ ν' ἀσφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγαπητῆς του πασχούσης, καὶ νὰ ἐξαγοράσῃ τοιοῦτοτρόπως μίαν στιγμὴν ἀμαρτίας καὶ ἀποπλάνησεως. Πολλάκις παρεκάλεσε τοὺς δύο τοῦ ἀδελφοῦ ν' ἀνακαλέσωσι τὸν Γεώργιον· ἀλλ' ὁ Χριστόφορος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίνοντο, ὁ μὲν νὰ ἰδῶμεν, ὁ δὲ πρέπει νὰ περιμεῖνωμεν. Μεταξὺ τοῦ ἐγωῖσμοῦ των καὶ τοῦ φίλτρου των ἠγέρθη, ὡς ἕκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ, πάλῃ λυσιώδης καὶ τρομερὰ, καὶ βεβαίως τὸ φίλτρον θὰ ὁπερίτχυνε τέλος· ἀλλ' ὁ κίνδυνος διήρκεσε μόνον μίαν ἡμέραν, καὶ ἅμα αὐτὸς παρῆλθεν, ὁ ἐγωῖσμός ἐθριάμβευεν.

Ἡ φρενητίασις εἶχε παύσει, ἡ θερμὴ εἶχε λάβῃ ὑφεσιν· ἡ Ἰωάννα ἐφαίνετο παραδεδομένη μετὰ καρτερίας εἰς τὴν τύχην της· ἀλλ' ὅστις ἐδλεπε τὸ ὠχρόν καὶ τεθλιμμένον της πρόσωπον, εἰδύνατο εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχεν ἐκείνη νεκρωθῇ πρὸς πᾶσαν χαρὰν καὶ πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα. Ὁ Χριστόφορος καὶ ὁ Ἰωάννης εὗρισκον καιρὸν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου της, διὰ νὰ ὑπεισδύωσιν διὰ βήματος σιγαλέου εἰς τὸ δωμάτιόν της, διότι ἐπέμενε πάντοτε ἐκείνη πεισματωδῶς εἰς τὸ νὰ μὴν τοὺς δέχεται. Ἐπλησιάζοντες τὴν κλίνην, τὴν ἐθεώρουν φιλοστόργως καὶ ἀνεχώρουν κλαίοντες ὡς ἀληθῆ νήπια ὅπου ἦσαν.

— Ἀκουτε, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὸν Χριστόφορον, σγίζεται ἡ καρδία μου νὰ τὴν δλέπω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Στοχαζομαι ὅτι θὰ ἐκάμαμεν καλὰ ν' ἀνακαλέσωμεν ἐκεῖνον τὸν λυσσασμένον Γεώργιον. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, φωτιά νὰ τὸν κάψῃ, ἀλλὰ βλέπεις, Χριστόφορε, ἡ ἐκεῖνος ἢ ἄλλος θὰ διασθῶμεν τέλος πάντων ἀπ' ἐκεῖ νὰ περάσωμεν.

— Δὲν ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος τί μακίαν ἔχουν τὰ μικρὰ κοράσια νὰ θέλουν νὰ ὑπανδρεύωνται!

— Τί διάβολον θέλεις, καί μένε μου Χριστόφορε! ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης στενάζων· φαίνεται ὅτι παντοῦ εἶναι τὸ ἴδιον.

— Πρέπει νὰ ἰδῶμεν, πρέπει νὰ περιμεῖνωμεν, εἶπεν ὁ Χριστόφορος. Ἀλλωστε ὁ Γεώργιος ἀνεχώρησε.

— Ποῖος τὸ ἠξεύρει; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀνεχώρησεν, ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος μετὰ πεποιθήσεως.

— Τότε λοιπὸν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τινος ἐνδομύχου εὐχαριστίας, ἡμεῖς ἐκάμαμεν τὸ χρέος μας, καὶ δὲν ἔχομεν καμμίαν τύψιν συνειδήσεως.

Περίστασις ἀπροσδόκητος μετέβαλε διὰ μιᾶς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

Κατὰ τὰς νύκτας ὃς εἶχε διέλθῃ πλησίον τῆς Ἰωάννης ὁ Ἰωσήφ, εἶχε παρατηρήσει ὅτι συχνάκις ἔφερεν ἐκείνη εἰς τὰ χεῖλη της ἅγιον λείψανον κρεμάμενον εἰς τὸν τράχηλόν της. Ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ ἄλλο τι, ἔχαιρε βλέπων ὅτι ἐν μέσῳ τῶν θλίψεων της ἡ ἀνεψία του κατέφευγεν εἰς τοὺς ἁγίους τοῦ παραδείσου.

— Τοιοῦτοι εἰσὶν, ἔλεγον ἐκεῖνος καθ' ἑαυτὸν, οἱ καρποὶ θρησκευτικῆς ἀνατροφῆς! Ὅταν τὰ πάντα μᾶς

ἐγκαταλείπωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄγγιστοι καταβαίνουντιν ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὸ ἀπομάξωσι τὰ δάκρυά μας.

Ἐν τούτοις μίαν νύκτα καθ' ἣν ὁ Ἰωσήφ ἠγρύπνει μόνος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας κόρης, εὔρε κατά τύχην τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου ἣν ἡ Ἰωάννα ἐν τῇ προσβολῇ τῆς καταπληξάσης αὐτὴν παραχῆς εἶχεν ἀμελήσῃ νὰ κρύψῃ. Ὁ Ἰωσήφ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην εἰς τὸ φῶς τοῦ κεκαλυμμένου λύχνου. Αἱ τελευταῖαι γραμμαὶ τὸν ἐτάραξαν, ἠγέρθη καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην τῆς Ἰωάννης. Ἡ παῖς ἐκοιμάτο ἡσυχος καὶ σχεδὸν γαλήνιος· ὁ Ἰωσήφ κλίνων ἡρέμα, παρετήρησε περὶ τὸν τραχήλόν της τὴν ἐκ τριχῶν ἄλυσιν τὴν κρατοῦσαν τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ Γεωργίου· ὅταν εἶδε τοῦτο, αἱ δυνάμεις του παρελύθησαν, καὶ ἐβιάσθη νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ γείλους τῆς κλίνης· τέλος, διὰ τρεμούτης χειρὸς ἀπέσπασε τὴν ἄλυσιν, ἐπλησίασεν εἰς τὸν λύχνον, καὶ ἡ αὐγὴ τῆς ἡμέρας τὸν εὔρεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡχρὸν, ἀκίνητον καὶ ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς ἀλύσεως καὶ τοῦ ἁγίου λείψανου.

Τὸ ἐωθινὸν ψύχος τὸν ἐξήγαγε τῆς βαθείας ἐκστάσεως εἰς ἣν ἦν θεθυμισμένος· ἔφερε τὰς χεῖρας του εἰς τὸ πρόσωπόν του διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦν ἐξυπνος, καὶ ὅτι τοῦτο δὲν ἦν ὄνειρον.

— Ὁ θεὸς μου! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος γονυπετῶν, οἱ σκοποὶ σου εἰσὶν ἀνεξιχνίαστοι. Μὰς καταβάλλεις διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ μὰς ἀναγείρεις διὰ τῆς ἄλλης. Ἡ ἀγαθότης σου εἶναι μείζων ἢ ὅτι αἱ ὀργαὶ σου εἰσὶν τρομεραὶ. Ἐσο εὐλογημένος, Κύριε, καὶ εὐδόκησον ὁ νέος ἐκεῖνος νὰ μὴ κατέλειπεν ἐτι τοὺς αἰγιαλοὺς μας!

Λέγων ταῦτα, ἐρρίφθη ἔξω τοῦ δωματίου, εἶπε καὶ ἐτοίμασαν ἵππον, καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀδελφούς του, ἀπεμακρύνθη καλπάζων, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸν ἅγιον Βριεῦκον.

— Εὐδόκησον, θεὸς μου, νὰ μὴν ἀνεχώρησεν! ἐπανελάμβανεν ἐκεῖνος πλήττων τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου του.

Πλησιαζὼν εἰς τὴν πόλιν, ἐστάθη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τινὰς ἐργάτας τοῦ λιμένος, ἐπαρχομένους εἰς τὰς ἐργασίας των. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἐρώτησεν ἂν πλοῖον τι εἶχε προσφάτως ἀποπλεύσῃ διὰ τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας.

— Ὅχι, εἶπεν εἰς ἐκείνων, ἂν μόνον ὁ πλοίαρχος τοῦ Οὐάβερλεϋ δὲν ἀνήχθη αὐτὴν τὴν νύκτα, ὡς ἐσκόπευεν.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ὁ ἄλλος. Ὁ ἀνεμος ἦν ἐναντίος.

— Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ ἀνεμος ἐγύρισε, ἐπρόσθεσεν εἰς τρίτος, ὅστις ἔλεγεν ὅτι εἶδε, πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀκτῆς πλοῖον ἀναγόμενον πλησίον εἰς τὸ πέλαγος.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ πρῶτος, ἔπεται νὰ ἦν ὁ Οὐάβερλεϋ.

— Ἡ ὁ Οὐάτιγκτων διευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, εἶπεν ὁ δεύτερος.

— Νομίζω μᾶλλον, ἐπρόσθεσεν ὁ τρίτος, ὅτι ἦν τὸ θρίκιον τοῦ πλοίαρχου Λεφλόχ πορευόμενον εἰς Ῥοχέλλαν ἢ εἰς Βουρδεγάλλην.

Ἐν ᾧ ἐκεῖνοι ἐρίλονεῖκον, θέλοντες ἕκαστος νὰ

ὑποστηρίξῃ τὸν λόγον του, ὁ Ἰωσήφ, ὅλως ἐναγώνιος, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἀγγλοῦ προξένου.

Μαθὼν ὅτι ὁ Οὐάβερλεϋ δὲν ἐξῆλθε τοῦ λιμένος, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἐπεσκευάζετο, ἐπὶ ἡμέρας τινὰς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπλεύσῃ, ὁ Ἰωσήφ εὐχαρίστησε τὸν οὐρανὸν καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεωργίου. Ὅταν εἰσῆλθεν, ὁ Γεώργιος ἦν ἐνηγκωνισμένος ἐπὶ τραπέζης, ἔχων τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του. Εἰς τὸν ἦχον τῆς ἀνοιχθείσης θύρας ἐστράφη, καὶ ἐγνώρισε τὸν Ἰωσήφ· ἡ πρώτη του δὲ φωνὴ ἦν διὰ τὴν κυρίαν Ἰωάνναν. Ἀλλ' ὁ Ἰωσήφ ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρατηρῇ μετ' ἀλάλου καὶ ἐνθέρμου περιεργείας. Τέλος ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὴν ἄλυσιν καὶ τὸ ἅγιον λείψανον ὅπερ εἶχεν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς ἀνεψιάς του, καὶ παρουσιάζων αὐτὰ εἰς τὸν Γεώργιον,

— Παρὰ σοῦ, κύριε, εἶπε πρὸς ἐκεῖνον διὰ φωνῆς τεταραγμένης, ἔλαβεν ἡ ἀνεψιά μου αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον καὶ αὐτὴν τὴν ἐκ τριχῶν ἄλυσιν;

— Ναί, κύριε, παρ' ἐμοῦ, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ ἀξιωματικός.

— Δὲν δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς ἐτι, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωσήφ, παρὰ τίνος ἔλαβες αὐτὰ τὰ πράγματα; Ἡ ἐρώτησίς μου δὲν εἶναι ἀδιακρισία, κύριε. Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας ὅλων ἡμῶν. Τίς σοὶ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ἄλυσιν καὶ αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον; Ποῦ τὰ εὔρες; Πρὸ πόσου καιροῦ τὰ εἶχες πρὶν τὰ δώσῃς εἰς τὴν Ἰωάνναν;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος εἰς δὲν εἶχεν ἤδη μεταδοθῇ ἡ ψυχικὴ συγκίνησις τοῦ Ἰωσήφ, πρὸ πολλοῦ ἀπέτεινα καὶ ἐγὼ τὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις εἰς τὴν μοῖραν μου. Τί δύναμαι νὰ σοὶ ἀποκριθῶ; Ἡ μοῖρα μου δὲν μοὶ ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ κύριε Γεώργιε, τουλάχιστον γνωρίζεις παρὰ τίνος ἔλαβες αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον καὶ αὐτὴν τὴν ἄλυσιν; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ διὰ φωνῆς θνησκούτης.

Μόλις ἐκρατεῖτο καὶ ἐβιάσθη, διὰ νὰ μὴν πέσῃ, νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ῥάχιος μιᾶς ἑδρας.

— Τὸ ἀγνοῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἠθάνετο τὰ γόνατά του νὰ κάμπτωνται, διότι ἡ παραχῆ τοῦ Ἰωσήφ μετέβαινεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Τὸ μόνον ὅπερ δύναμαι νὰ σοὶ εἰπῶ εἶναι ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ ἀπέσπασα διὰ νὰ τὸ πέμψω εἰς τὴν κυρίαν Ἰωάνναν ὡς σημεῖον τῆς εὐσεβέστου ἀγάπης μου, τὸ ἅγιον λείψανον τοῦτο ἔμενε πάντα ἐπὶ τῆς καρδίας μου.

— Πάντοτε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ.

— Πάντοτε, ἐπανέλαβεν ὁ νέος. Ἀλλὰ, κύριε, ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνος, δὲν δύνασαι καὶ σὺ νὰ μοὶ εἴπῃς ποῦ τείνουσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις;

— Λέγεις λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ ἐξακολουθῶν τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του, λέγεις ὅτι τὸ ἅγιον λείψανον τοῦτο ἔμεινε διαπαντός ἐπὶ τοῦ στήθους σου! ἀγνοεῖς, λέγεις, ὅποια χεὶρ τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸν τραχήλόν σου! Ἀλλὰ τότε, κύριε, ἐπρόσθεσεν αὐτὸς μετὰ τίνος δισταγμοῦ καὶ ὡς διάζων τὸν ἑαυτὸν του...

δὲν ἐγνώρισας ποτὲ τὴν οἰκογένειάν σου;

— Ἐπρεπε, κύριε, ἀπεκρίθη θυγρῶς ὁ Γεώργιος, νὰ τὸ ἐννοήσης ἐκ τῆς σιωπῆς μου καὶ ἐκ τῆς θλίψεώς μου ὁσάκις εἰς τὸ Κρετ-Δὺρ με ἐτιμήσατε δι' ἐρωτήσεων περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐπρεπε πρὸ πάντων νὰ τὸ συμπεράνης ἐκ τῆς ταχείας μου αὐταπαρνήσεως ὅταν παρῆσθῃ ἡ ἀνάγκη τοῦ ν' ἀπομακρυνθῶ τῶν τόπων ἐκείνων εἰς οὓς κατελίμπανον ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν μου.

— Ὁμίλει, κύριε, ὁμίλει! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ· σὲ καθικετεύει περὶ τούτου εἰς φίλος σου. Ἐξέτασον τὴν ἐνθύμησίν σου, συμβουλευθήτι ἀπλῶς τὰς ἀναμνήσεις σου, διηγήθητι ὅ,τι γνωρίζεις περὶ τοῦ βίου σου.

— Ἐν ἀληθείᾳ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος ἐκστατικὸς ἐνταύτῳ καὶ τεταραγμένος, ἀγνοῶ ἂν ὀφείλω...

— Ἄν ὀφείλῃς! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ ἐκτός ἐαυτοῦ. Ἄν ὀφείλῃς! ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος παλλάκις. Αὕτη ἡ ἄλυσις ἐπλέχθη ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῆς μητρὸς μου. Τοῦτο τὸ ἅγιον λειψάνον ἐγὼ τὸ προσήλωσα, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς εἰς τὸν τράχηλον τοῦ νεωτάτου τῶν ἀδελφῶν μου· καὶ τοῦτο τὸ ἴδιον ἰδοὺ τὸ ἔτος ὅπερ ἐγὼ αὐτὸς ἐχάραξα ἐπ' αὐτῆς δι' ἄκρας μαχειριδίου.

Εἰς τούτους τοὺς λόγους ὁ Γεώργιος ὠχρίασε, καὶ ἔμειναν ἀμφότεροι στιγμὰς τινὰς θεωροῦντες ἀλλήλους ἐν σιωπῇ.

— ὦ θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος, ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἄνθρωπος πᾶγχων νὰ ἐθυμῇ. Ποσάκις δὲν μοὶ ἐράνη ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ξένων μου νὰ ἀκούω ὡς ἤχῳ τινι ἀποπτον τῶν νέων μου χιθῶνων! ποσάκις δὲν ἐνόμιτα ὅτι γνωρίζω αὐτὰς τὰς μονήρεις ὀχθὰς! ποσάκις δὲν ἐφαντάσθην ὅτι ἐζητοῦν τὸ ἶχνος τῶν βρεφικῶν μου ποδῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου αὐτῶν τῶν αἰγιαλῶν!

Ἐπειτα ἐπανέλαθε μετὰ τινων στιγμῶν θαθὺν συλλογισμὸν.

— Οὐδὲν γνωρίζω περὶ τῆς νηπιότητός μου. Νομίζω ὅτι ἡ θάλασσα ἦν τὸ πρῶτον μου λίκνον. Ὅ,τι δὲ ἠδυνήθησαν νὰ μοὶ εἰπωσιν ἐκεῖνοι αἵτινες με' ἀνέθρεψαν, εἶναι ὅτι κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1817 με' παρέλαθεν ἀπὸ ἄκρας κύματος προσκεκολλημένον εἰς πλευρὰ λέμβου βρίκιον Ὀλλανδικὸν ὅπερ καὶ τοῦτο ἐξώκειλεν ἔπειτα πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀγγλίας.

— Πρόσμεινε, πρόσμεινε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ διακόπτων ἐκεῖνον. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον, λέγεις; κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1817! Τῷ ὄντι, ἰδοὺ ἡ αὕτη χρονολογία, ἐπρόσθεσε παρατηρῶν τὰ στοιχεῖα ἅπερ ὁ ἴδιος εἶχε χαράξῃ κατὰ τὸ ὀπισθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου καὶ ὅπερ ὁ χρόνος κατὰ μέρος μόνον εἶχαν ἐξαλείψει.

— Σωθεῖς καὶ περπατηθεῖς ἐκ δευτέρου, ἐπανέλαθεν ὁ Γεώργιος, υἱοθετήθην ὑπὸ γέροντος καὶ καλοῦ τινος Ἀγγλοῦ ναυκλήρου, ὅστις με' ἀνέθρεψε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀλβέρτου. Ὁ ναύκληρος ἀπέθανε, καὶ ἐγὼ ἤμην ἔτι πολὺ νέος· εἶδα μετὰ ταῦτα τούτους πολλοὺς τόπους, ὥστε ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἐνθυμήσεις εὐ-

ρίσκονται ἄκρως συγκεχυμέναι εἰς τὴν μνήμην μου. Ὁμίλησα τῶσας διαφορὰς γλώσσας, ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τίνα ἐφέλλισα πρῶτην. Οὐδέποτε δὲ ὠμίλησα τὴν εἰδικὴν σας χωρὶς ὁλόκληρος ἡ καρδιά μου νὰ κινηθῇ εἰς τὸν ἦχον τῆς ἰδίας φωνῆς μου. Ἐνόμιτα πάντοτε ὅτι αὕτη ἦν ἡ γλώσσα τῆς μητρὸς μου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ ἐνατενίζων εἰς ἐκεῖνον, ὅταν σὲ ἔσωσαν, ἦσαν μικρὸν παιδίον;

— Μόλις ἐξελθὼν τοῦ λίκνου.

— Καὶ εἶχες εἰς τὸν τράχηλον...

— Ταύτην τὴν ἄλυσιν καὶ τοῦτο τὸ ἅγιον λειψάνον. Ἀλλὰ καὶ σὺ, ὁμίλησον, κύριε, ὁμίλησον· εἰπέ, τί ἔχεις νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς;

Ὁ Ἰωσήφ, ὅστις εἶχε ῥιφθῇ ἐπὶ ἐδράνου, ἠγέρθη μεθ' ὀρμῆς, ἤνοιξε διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὸ ὑποκάμισον τὸ καλύπτον τὸ στήθος τοῦ Γεωργίου, καὶ γνωρίσας τὴν οὐλὴν πληγῆς τινος ἧς ὁ ἴδιος ἐπεμελεῖτο ποτὲ τὴν θεραπείαν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἰβέρτου, ἔρριψε τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, καὶ θλίβων αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Σὺ εἶσαι; ἀνέκραξε διὰ πνιγομένης φωνῆς, τελευταῖε υἱέ τῆς μητρὸς μου, σὺ εἶσαι;

Ε.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὥρας τινὰς μετὰ τὴν εἰς ἅγιον Βριῦκον συμβᾶσαν σκηνὴν, ἡ Ἰωάννα ἐξύπνησεν ἐκ μακροῦ βύθους. Ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε καθημένους εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της τὸν Ἰωάννην, τὸν Ἰωσήφ, τὸν Χριστόφορον καὶ τὸν Γεώργιον, ὃν οἱ ἄλλοι τρεῖς ὠνόμαζον ἀδελφόν των. Ἡ γὰρ καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἦταν διακεχυμένη ἐπὶ ὅλων τῶν προσώπων. Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐκράτουν ἕκαστος μίαν χεῖρα τῆς Ἰωάννης.

— Ὁνειρον τερπνόν! μὴ μ' ἐξυπνᾶτε, ἐψιθύρισεν ἐκείνη· καὶ, κλείσασα ἡσυχῶς ἐκ νέου τὰ βλέφαρα, ἔπεσε πάλιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἡμίπνον ὅστις εἶναι πρὸς τὴν ψυχὴν ὡς τὸ λυκαυγὲς, δὲν εἶναι πλέον ἡ νύξ καὶ δὲν εἶναι εἰσέτι ἡ ἡμέρα. Τέλος, κινουμένη ὑπὸ τυγκεχυμένου αἰσθήματος τῆς ὀντότητος, ἤνοιξεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐννοήσασα ἤδη ὅτι δὲν ἦν ὄνειρον, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰωσήφ, καὶ δὲν ἀπεσπάρθη ἐπ' αὐτῶν εἰμὴ διὰ νὰ καλέσῃ εἰς τὰς ἑαυτῆς τὸν θεῖον της τὸν ναύαρχον καὶ τὸν θεῖον της τὸν συνταγματάρχην. Πρὸς τὸν Γεώργιον, αὐτὴ νεῦμα, μόλις ἐν δέλεμα· πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς τὰ ζωηρότερα θωπεύματα, τὰ περιπαθέστατα φιλήματα. Ἐν τοσούτῳ ὑπόκρυφός τις ἀνησυχία ἤχει ἐτι εἰς τὸ βάθος τῆς εὐτυχίας της, καὶ ἡ ὄψις της ἐξαίφνης ἡμαυρώθη. Ἡ Ἰωάννα ἐστράφη πρὸς τὸν Χριστόφορον καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς,

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ἐκείνη, μοὶ εἶπες ὅτι δὲν ἦν ἐλεύθερος.

— Σὲ εἶπα, τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος μειδιῶν.

— Θεέ μου, μοὶ εἶπες ὅτι ἦν νυμφευμένος.

— Ναί, ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος, καὶ ἰδοὺ ἡ σύ-

ζυγός του, ἐπρόσθετεν ἐκεῖνος, καταριλὼν τὴν κεφαλὴν τῆς ὠραίας παιδός.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ εἶχον συμφωνήσει μεταξύ των ἡ ἀνεψία των νὰ μὴ μάθῃ ὅλην τὴν ἀληθειαν εἰ μὴ μόνον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὑπανδρείας της. ἤρεσκεν εἰς τὸν Γεώργιον νὰ παρατείνῃ μυστήριον ἐπιτρέπον αὐτῷ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀγαπώμενον δι' ἑαυτόν. δὲν ἀπῆρεσκε καὶ εἰς τοὺς τρεῖς θεῖους νὰ φαίνωνται ὅτι ἐνέδωκαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μόνον τῆς ἀνεψιάς των καὶ νὰ τὴν ἀφήσωσι νὰ πιστεύσῃ πρὸς ὀλίγον εἰς τὴν ἀπάρησιν τῶν συμφερόντων των.

— Δὲν ἔχω πατρίδα, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος.

— Ἐχεις τὴν Γαλλίαν, ἀπεκρίνετο ἡ Ἰωάννα. ὠνειρεύθης ποτὲ ὠραιότεραν πατρίδα;

— Δὲν ἔχω κατὰστασιν, ἐπρόσθετεν ἐκεῖνος.

— Ἀχάριστε! ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα μειδιῶτα.

— Δὲν ἔχω οἰκογένειαν.

— Λητμονεῖς τοὺς θεῖους μου.

— Στοχάσου ὅτι δὲν ἔχω ὄνομα.

— Γεώργιος! ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα, κλείουσα τὸ στόμα του διὰ τῆς χειρός της.

— Ἐπειδὴ τὸ ἠθέλητες, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης, ἔπρεπε νὰ σὲ τὸ δώσωμεν αὐτὸ τὸ κύρ Γεώργιος!

— Σοὶ ἀπεποιήθημεν ποτὲ τί; εἶπεν ὁ Χριστόφορος.

— Αἱ! εἰσθε καλοὶ, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἔλκουσα αὐτοὺς ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Φαίνεται ὡς ὁ οὐρανὸς νὰ εἶχεν οἰκτείρῃ τὸν ἐγωῖσμόν καὶ τὴν φιλοστοργίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων ὡς καὶ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἰδίου, συναρμολογήσας τὰς περιστάσεις τοιοῦτοτρόπως ὥστε ἡ Ἰωάννα νὰ δυνήθῃ νὰ ὑπανδρευθῇ χωρὶς νὰ μεταβάλῃ στέγην, ὄνομα καὶ οἰκογένειαν βιαζόμεθα ἀλλ' ὅπως νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Χριστόφορος καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἐδέχθησαν μετὰ ζωηροῦ ἐνθουσιασμοῦ τὰς ἀποφάσεις τῆς θείας προνοίας. ὁ Ἰωάννης μάλιστα ὅς μὴ γνωρίσας ποτὲ τὸν μικρὸν Ὑβέρτον, ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ νέου αὐτοῦ Μωϋσέως.

— Αἱ! εἶπεν ἐν ἐσπέρας πρὸς τὸν Χριστόφορον. λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρους, καὶ εἶσαι λοιπὸν βέβαιος ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μικρὸς Ὑβέρτος; ὅλον αὐτὸ τὸ βλέπω, ἐγὼ, ὡς ὀλίγον φαντασιῶδες καὶ σχεδὸν μυθώδες.

— Οὐδεμία ἀμφιβολία, ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος, σείων τὴν κεφαλὴν· ἐγνώρισα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του βραχίονος τὴν εἰκόνα τοῦ θρικίου ἡ Ἀνδρεία ἦν ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐχάραξα διὰ πυρίτιδος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νέου ἀδελφοῦ μας.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ γεννάδος εἶναι πολλὰ εὐτυχής. τὸν ἀναθρέψαμεν τὴν γυναῖκα του μέσα εἰς τὰ θαμβάκια. πρέπει πρὸς τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ πατὴρ μας συνέλαβεν ἀστείαν ἰδέαν κατὰ τὸν χαιρὸν τῆς ἀπουσίας μου.

— Τί θέλεις; ἀπεκρίθη ὁ Χριστόφορος. τὸ ἔλεγες ὁ ἴδιος, ἡ πρῶτα ἡ ὑστερα ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ περάσωμεν ἀπ' ἐκεῖ. κάλλιον λοιπὸν ὁ Ὑβέρτος παρὰ

κάθε ἄλλος. ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά μας καὶ θὰ διαιωνίσῃ τὴν γενεὰν τῶν Λεγόφ.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης ὅστις δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴν πεισθῇ εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους. εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος δὲν εἶναι ἄξιος λύπης. μία ἀνεψία, μία σύζυγος, ἐν ἑκατομμύριον προῖκα, μία καλὴ οἰκογένεια, ἓνα ὄνομα ἐνδοξον εἰς τὰ στρατιωτικά καὶ ναυτικά χρονικά, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ μίαν χαμένην φρεγάταν! τὰ ναυάγια εἰς καλὸν τὸν ἐβγῆκαν. εἶχε δυνατὴν τὴν ζωὴν, ὁ μικρὸς. ἀμὴ, φωτιά νὰ τὸν κάψῃ, ἐπρόσθεσε μετὰ θυμοῦ, ἐκεῖνος ὁ ψευδευλαδής Ἰωσήφ εἶχε τῷ ὄντι μεγάλην ἀνάγκην νὰ δόσῃ ἓνα κουβουνάκι εἰς τὸν λαίμῳ ἐκείνου τοῦ μουζιάρη Ὑβέρτου!

— Αἱ! αἱ! κύρ Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Χριστόφορος, τέλος πάντων ὅταν σὺ ἐπέστρεψες ἀνυπόδητος ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς Ρωσίας, δὲν σὲ ἐκακοφάνῃ νὰ εὗρης τὴν καλύβαν σου μεταδεβλημένην εἰς παλάτι καὶ ἐν ἑκατομμύριον διὰ προσκέφαλον.

— Ναὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, πλὴν ἐγὼ δὲν θὰ πάρω γυναῖκα τὴν ἀνεψίαν μου.

— Ὡ! τοῦτο τὸ πιστεύω, ἀνέκραξεν ὁ Χριστόφορος. αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπεν.

Ἄς σπεύσωμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι, ἀφ' οὗ καπῆλθεν αὕτη ἡ πρώτη ὁρμὴ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἐδέχθησαν οὗτοι ἀτμένως τὸ εἰς τὸ δράμα μέρος των, καὶ εὐχαρίστησαν τὴν τύχην ἧτις τοῖς ἐπεμψε διὰ τὴν Ἰωάνναν τὸν σύζυγον ὅστις ἐδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις. ὁ δὲ Ἰωσήφ ἐφαλλεν ὕμνους πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐθεώρει ἀκορέτως τὰς δύο νέας κεφαλὰς ἃς τοσάκις εἶχε καταριλήσῃ καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ λίκνον.

Ἡ εὐτυχία καὶ ὁ ἔρως εἰσὶ μεγάλοι ἰατροὶ. μετὰ μίαν ἐβδομαδὰ ἡ Ἰωάννα ἀνέλαβεν ὅπως διόλου. εἶχε συμφωνηθῇ ὅλη ἡ οἰκογένεια νὰ συνοδεύσῃ τὸν Γεώργιον, διότι, ἂν καὶ εἶχεν ἀνακτήσῃ ἐκεῖνος τὴν πατρίδα του, τὸ ὄνομά του καὶ τὴν οἰκογένειάν του ὁ Ὑβέρτος, ἔμενε πάντοτε, μέχρι δευτέρας διαταγῆς, ταπεινὸς ὑπήκοος τῆς Ἀγγλίας. καὶ τῷ ὄντι ἐπέβησαν πάντες εἰς τὸν Οὐάβερλεϋ, καὶ ἦν αὕτη ὄντως θαλασσοπλοῖα μαγευτικὴ, ἐκτὸς μόνον ὡς πρὸς τὸν Χριστόφορον καὶ τὸν Ἰωάννην οἵτινες μετὰ δυσκολίας ἀπεφάσισαν νὰ πατήσωσι τὸ ἔδαφος τοῦ ἀπίστου Ἀλβίου. ἐκήρυξαν ὅτι τὸ Λονδῖνον ἦν ἀθλίη κωμόπολις, πολὺ κατωτέρα, διὰ τὰ ἀρχεῖα μνημεῖα, τοῦ Βιγνίκ καὶ κυρίως τοῦ ἀγίου Βριεύκου. ἐθεώρουν εἰς τὰς ὁδοὺς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τινος τοιοῦτου τρόπου, ὥστε πολλακις ἐκινδύνευσαν νὰ περιπέσωσιν εἰς δεινὰ πράγματα ὁ Ἰωάννης ὅστις ἐνόμιζεν ἕως τότε ὅτι ἡ Ἀγία Ἐλένη ἦν φυλακὴ τοῦ Λονδίνου, ἐζήτητε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν εἰρκτὴν ἐν ἣ ὁ Αὐτοκράτωρ του ἀπέθανεν. ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Γεώργιος ἀπεπεράτωσε τὴν πρὸς τὸ συμβούλιον τῆς βρετανικῆς ναυαρχίας ἀπολογία του, καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Χριστόφορος ἐπαρουσιάσθησαν εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ δώσωσι τὴν μαρτυρίαν των. ὁ Ἰωάννης εὔρε τὸν τρόπον νὰ προτείνῃ τὴν μεσολάβησιν τῆς μαγῆς σκιᾶς τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ἐξεπράσθη διὰ λέ-

ξων τόσοις ἀτόπων ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ὥστε ἐβι-
άσθησαν νὰ τῷ ἐπιβάλλωσι σιωπὴν καὶ νὰ τὸν ἐκβάλω-
σι μετ' εὐγενείας ἐξω τὴν θύραν. ὁ νέος ὁμως οὐχ ἤ-
τον κατώρθωσε τὸν σκοπὸν τοῦ ἐζήτησε τὴν παραι-
τησίαν τοῦ καὶ τὴν ἔλαβε, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ἀφ' ὅτου
ἀνεχώρησαν ἐπανῆλθον πάλιν εἰς τὰ παρὰ τὴν Γαλ-
λίας. εἰς τὴν δημαρχίαν κατὰ πρῶτον ἔμαθεν ἡ Ἰωάννα
ὅτι ὑπανδρεύετο τὸν θεῖον της. Καθεὶς δύναται νὰ κρίνῃ
περὶ τῆς χαρᾶς της καὶ τῶν συγκινήσεων τῆς ψυχῆς
της ὅταν εἶδεν ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα ὅπερ
ὁ Ἰωσήφ, ὁ Χριστόφορος καὶ ὁ Ἰωάννης τὴν εἶχεν μὰ
θὴ νὰ ἀγαπᾷ.

Καθ' ἣν ὥραν ἀποπερατοῦμεν τὸ διήγημα τοῦτο
ἑπτὰ ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ὑπανδρείας τῶν δύο μας
νέων· ὁ αὐτὸς ἔρωσ καὶ τὸ αὐτὸ φίλτρον ὑπάρχουσι
πάντοτε εἰς τὰς καρδίας των· ἡ χάρις καὶ ἡ καλλονὴ
τῆς Ἰωάννης κατ' οὐδὲν ἡλαττώθησαν. σοβαρὰ καὶ μει-
διῶτα ὡς πρέπει εἰς νέαν μητέρα, εἶναι ὑπὲρ ἄλλοτε
τὸ καύχημα καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Κοετ-Δόρ. δύο ὥραϊα βρέ-
φη παίζουσι πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ οἱ γέροντες θεῖ-
οι της ἀποδίδουσι διπλασίως σέβας καὶ λατρείαν περὶ
αὐτὴν. — Διότι, σὺ εἶσαι, κόρη μου, τῇ λέγουσι συγ-
νάκας, νὰ εἶσαι, ἥτις μᾶς ἀνοιξες τοὺς εὐλογημένους
δρόμους τοῦ χρέους τῆς οἰκογενείας.

ΤΕΛΟΣ.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΠΙΤΤ Ο ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ.

(Κατὰ Μακωλαϊὺν).

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδιον ΛΘ')

Τὸ ὑπουργεῖον ἐπέτυχεν εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1754
ἔτους· ἀλλὰ ἡ ὄψις τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων ἦτο
ἀπειλητικὴ. Εἰς τὴν Ἰνδικήν, πρὸ καιροῦ οἱ Ἀγγλοὶ
καὶ οἱ Γάλλοι ἐνητχολοῦντο εἰς τὸ νὰ ἀλλήλοκτο-
νῶνται· τὸ αὐτὸ δὲ ἤρχισαν νὰ πράττωσι πρὸ μικροῦ
καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὥστε τὰ πάντα προεμήνουν,
ὅτι ἐπικρέμανται καιροὶ ταραχώδεις, καιροὶ ἀπαι-
τοῦντες ἄνδρας ἄλλους παρὰ τὸν Νεοκαστελλίας καὶ
τὸν Ροδινσῶνα.

Κατὰ Νοέμβριον συνήλθε τὸ Παρλαμέντον, καὶ
πρὶν ἔτι τελειώσῃ ὁ μῆν αὐτός, ὁ νέος Γραμματεὺς
τῆς Ἐπικρατείας εἶχεν ὁλῶς ἀποκάμει ἀπὸ τῶν ἀ-
νηλεῶν προσβολῶν τοῦ Γενικοῦ ταμίου τοῦ
στρατοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ.
Ὁ Φῶξ ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ μετὰ πλείστης ὀργῆς καὶ
πικρίας· ὁ δὲ Πίττ πρὸς μὲν τὸν ἀθῶον Ροδινσῶνα

ἐπεδείκνυνεν ὑβριστικὴν εὐμένειαν, κυρίως δὲ ἐστρεψε
τὰ ὅπλα αὐτοῦ κατὰ τοῦ Νεοκαστελλίας. Καὶ ποτε
ἠρώτησε, διὰ τῆς κεραυνώδους αὐτοῦ φωνῆς, ἐὰν τὸ
Παρλαμέντον συνεδριάξῃ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ
παραδέχεται τὰ βουλευόμενα τοῦ πέρα τοῦ δέοντος
ἰσχύοντος ἐκείνου ὑπηκόου; Ὁ δούξ ἐξέστη τοῦ φρο-
νεῖν· ἐφοβεῖτο ν' ἀπολύτῃ τῆς ὑπηρεσίας τοὺς αὐθά-
δεις αὐτοὺς πολεμίους· ἐφοβεῖτο δὲ καὶ νὰ τοὺς προ-
βιδάτῃ· ἐν τούτοις ἦτο ἀπαραίτητον νὰ πράξῃ τι.
Ὁ Φῶξ, ὡς ὁ ἦτον ἀγέρωχος καὶ ἀπειθής τοῦ
σφαδάζοντος ἐκείνου ζεύγους, προετιμήθη, καὶ προε-
τάθη αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τῷ ὄ-
ρω, ὅτι θέλει ὑποστηρίξει αὐτὸ εἰς τὴν βουλήν· αὐ-
τὸς δὲ, εἰς ἀπεισίαν διὰ τὴν τύχην καὶ τὴν φήμην
αὐτοῦ ὥραν, παρεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ διέλυσε
τὴν πρὸς τὸν Πίττ συμμαχίαν, ὅστις οὐδέποτε ἐλη-
σμώνησε τὴν προδοσίαν ταύτην.

Ὁ Ροδινσῶν, ὑπὸ τοῦ Φῶξ ἤδη ὑποστηριζόμενος,
κατώρθωσε νὰ διέλθῃ ἀκόπως τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔ-
τους, ὁ δὲ Πίττ περιέμενε καιρὸν ἐπιτηδειότερον διὰ
νὰ ἐκδικηθῇ. Αἱ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας δια-
πραγματεύσεις ἐλάμβανον ὁσημέραι δυσμενεστέραν ὄ-
ψιν. Περὶ τὰ τέλη τῆς συνόδου, ὁ βασιλεὺς ἀνήγγειλεν
εἰς τὴν βουλήν, ὅτι ἀνάγκη νὰ παρασκευασθῶσιν ὡς
ἐπὶ πόλεμον, ἡ δὲ βουλή ἀπήντησεν εὐχαρίστως καὶ
ἐψήφισε τὴν ζητηθεῖσαν πίστωσιν. Ἐπὶ τῶν βουλευ-
τικῶν διακοπῶν, τὸ ἀρχαῖον μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν
μίσος παρωξύνθη διὰ πολλῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα δὲν
ἐπεδέχοντο συνδιαλλαγὴν· ἀπόσπασμα Ἀγγλικῶν
στρατευμάτων, ἡχμαλωτεύθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πολ-
λὰ δ' ἐμπορικὰ Γαλλικὰ πλοῖα συνελήφθησαν εἰς τὴν
Ἰνδικὴν θάλασσαν. Ἦτο πρόδηλον, ὅτι ὁ πόλεμος
ἀπίσθη ἀναπόδραστος.

Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ βασιλέως ἦτο νὰ ἐξασφαλί-
σῃ τὴν Ἀννοβερίαν, πρόθυμον δὲ εἶχεν εἰς τοῦτο τὸν
Νεοκαστελλίας. Ὅθεν, κατὰ τὸ ἔθος τοῦ καιροῦ ἐ-
κείνου, συνωμολογήθησαν, μετὰ πολλῶν Γερμανῶν
ἡγεμονίσκων, συνθήκαι, δι' ὧν οὗτοι ὑπεχρεώθησαν
νὰ δώσωσι στρατιώτας, ἐὰν ἡ Ἀγγλία δώσῃ χρή-
ματα· ἐπειδὴ δὲ φόβος ἦτο μήπως καὶ ὁ βασιλεύων
τότε τῆς Πρωσίας Φρεδερίκος Β'. ὁ Μέγας ἀναδει-
χθῇ ἐπίσης πολέμιος, ἐμισθώθη καὶ ἡ Ρωσία, ἵνα
συνέχῃ τὴν Πρωσίαν.

Ἀμα αἱ συνθήκαι αὗται ἐγιναν γνωσταί, ἡγέρθη
ἀπανταχόθεν τοῦ κράτους γογγυσμός, τὸν ὁποῖον πᾶς
ἐμψρων ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς πρόδρομον
τρικυμίας μεγάλης. Τὴν διαγωγὴν τοῦ Νεοκαστελλίας
κατέκρινον καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἀείπο-
τε ὡς ὄργανα αὐτοῦ ἐθεώρει, καὶ αὐτοὶ οἱ περὶ τὸν
νέον τοῦ θρόνου διάδοχον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἄν-
θρωποι. Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ ταύτῃ, ὁ Νεοκαστελλίας
ἐκάλεσε τὸν Πίττ, ἠσπάσθη αὐτόν, ἐγέλασεν, ἐδάκρυσε
καὶ ἐψιθύρισε τοὺς μεγαλητέρους ἐπαίνους καὶ τὰς λαμ-
προτέρας ὑποσχέσεις. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις μέχρι τῆς ἐ-
ποχῆς ταύτης ἐδείκνυτο πρὸς αὐτὸν ὅσον ἐνδέχεται σκυ-
θρωπὸς, ἐράνη ἤδη εὐμενεστάτος. Εἶπον δὲ εἰς τὸν Πίττ,
ὅτι θέλει διορισθῇ ὑπουργός, ὅτι θέλει ἐρωτᾶται περὶ
πάντων, ἀρκεῖ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς Γερμανι-